

ПРЕСЛАВСКА ДУМА

Вестникъ за култура и стопанство
Издание на Преславската градска община
Редакторъ: Владимиръ Стойчевъ

Очисти и опраши
семето за посѣвъ,
ако искашъ да
жънешъ жетва!

П. Йотовъ — учителъ

День на народнитѣ будители

Първи ноември е денъ, въ който се увѣковчава паметта на великанитѣ на непобедимия български духъ, на творцитѣ на родната речъ, мисль и историческа слава, на голѣмитѣ дейци за народното ни пробуждане и политическо освобождение. Не напразно тоя денъ се съпада съ деня на св. Иванъ Рилски, защото той отъ недра на Великата Рилска Пустиня, съ огненото си слово, запали въ душата на българина свещениа огнь на родолюбие и съгради Рилската обителъ, която стана огнище, кждето се запази за вѣчни времена духътъ на българския народъ. Въ това огнище презъ петвѣковното робство крѣеше искрата на утрешния денъ и отъ нея запали воценицата си патриархътъ на българското възрождане — Отецъ Паисий, и я преобърна въ буенъ пламъкъ, който възкреси за новъ животъ почти загубенъ народъ и роди великитѣ си синове. Отецъ Паисий хвърли пръвъ идеята за българската независима Църква, за българското училище, за българското четмо и писмо, за българска държава. Тая идея се поде отъ Софроний Врачански и Иларионъ Макариополски, Неофитъ Бозвели, Неофитъ Рилски, Беронъ и Априловъ, направиха я дѣло и освободиха духовно народа ни и му създадоха училище, въ което се откърмиха новитѣ борци за политическото освобождение на българския на-

родъ. Замечта народътъ ни чрезъ хайдутитѣ за национална свобода и роди Раковски, Каравеловъ, Левски и Ботева — носители на тая идея. Изразители на този мощенъ революционенъ кипелъжъ, тѣ увѣковчиха една обща черта отъ характера на дейцитѣ отъ възрождането: беззаветна обичъ къмъ Родината, безкористно служене, готовность за подвигъ и саможертва, за да каже поетътъ:

Но стига ми тая награда,
Да каже нѣвга народа,
Умръ сиромаха за правда,
За правда и за свобода!

И съ тая си пламенна въра оросиха съ кръвта си Родната земя и възвестиха зората на освобождението.

На първи ноември предъ погледа ни минава една епоха, кърмачка на велики български синове, които се пожертвуха за доброто на българския народъ и величието на България. Тѣ не търсиха ни слава, ни лично благополучие. Забравиха домъ и семейство, и поставиха Отечеството и службата на народа по-горе отъ всичко, и съ кръвта си записаха най-святлитѣ страници въ нашата история.

И днесъ, когато народитѣ сж въ горчиво изпитание, ни трѣбва да си дадемъ клетва, че ще продължимъ съ сжщата свѣтла и чиста съвестъ голѣмото дѣло на нашитѣ възрожденци — ДѢЛОТО НА БЪЛГАРИЯ!

Дългогодишниятъ народенъ учителъ НЕНЧО МОМОВЪ напусна училището

На 7 т. м. учителитѣ отъ Преславската учебна община се сбогуваха съ досегашния си колега и директоръ господинъ

Ненчо Момовъ.

Това сбогуване стана при скромна, но сърдечна обстановка, въ една отъ училищнитѣ зали, кждето бѣше уредена другарска трапеза, на която присѣтствуваха и поканенитѣ

официални лица: околийскиятъ управителъ П. Илиевъ, кметътъ на града Вл. Стойчевъ и околийскиятъ училищенъ инспекторъ К. Поповъ. Виновникътъ на това тържество Ненчо Момовъ присѣтствуваше съ съпругата си и дъщеря си.

Новиятъ срѣдишенъ директоръ Геро Геровъ, отъ името на учителитѣ отъ Преславска учебна община, отправи тостъ къмъ г-нъ Момова, като изказа съжаленията на учителството отъ Преславска община, че г-нъ Момовъ, още пѣленъ съ здраве и сили, бѣше принуденъ по силата на закона, да напусне редоветъ на учителството, кждето въ продължение на 34 години бѣше живъ примѣръ на много добродетели. „На Васъ, г-нъ Момовъ, — продължи говорившиятъ — много поколѣния мѣже и жени, културни и стопански работници на града, Ви дължатъ признателность, че сте имъ дали не са-

(следва на 4-та стр.)

УПЪТВАНЕ

за населението при въздушно-химически нападения

Службата за противовъздушната и химическа защита на населението въ Царството продължава да провежда своя планъ за отбраната на страната, съ възможнитѣ и налични за нашитѣ условия срѣдства.

За да могатъ органитѣ за противовъздушната и химическа отбрана съ успѣхъ да провеждатъ защитнитѣ мѣрки въ моментъ на въздухо-химически нападения, необходимо е гражданството да знае и изпълнява следното:

1. Въздухо-химическитѣ нападения отъ противниковитѣ въздушни сили могатъ да бъдатъ извършени както денемъ, така и нощемъ.

Размѣнени телеграми

На отправенитѣ поздравитѣ отъ Кмета на града до Негово Величество Царя за празника на Възшествието и независимостта, Сжщиятъ благоволи да отговори съ следната телеграма:

ВЛАДИМИРЪ СТОЙЧЕВЪ
Кметъ, гр. Преславъ

Благодаря искрено Вамъ и на гражданството за поздравитѣ и хубавитѣ пожелания, които ми изказахте по случай двойния празникъ.

ЦАРЪТЪ

Редакцията отваря широко колонитѣ на вестника за всички ония, които искатъ да се изкажатъ по разни обществени и културни въпроси. Канитъ всички началници на учреждения да съобщаватъ за проявитѣ и програмитѣ, които се предвиждатъ и ставатъ въ тѣхнитѣ ведомства. Канитъ всички учители, читалищни дейци разни културни дейци, да влѣзатъ въ контактъ съ вестника и станатъ изразители предъ обществото на своитѣ идеи, за които тѣ ратуваатъ.

Редакцията ще даде широко мѣсто на всички ония, които желаятъ да дадатъ нѣщо за културния възходъ на околията ни и милѣятъ за родното.

Учителы, кооператоры и читалищны дейци, съобщавайте своевременно за вашитѣ културни прояви и за живота въ село! Направете повече усилия и свържете селото съ града!

Редакцията скоро ще открие колона на „Нашето село“, въ която колона ще се помѣстватъ дописки отъ селото.

2. И при дневнитѣ и при нощнитѣ нападения гражданството ще бжде предупреждавано своевременно чрезъ следнитѣ сигнали:

а) „Въздушна тревога“ — бързо биене на църковнитѣ камбани и последователни виещи звуци отъ сигналнитѣ сирени, ако има такива. Ако сигнала следъ известно време се повтори, значи има и „Химическа тревога“.

б) „Отбой“ (премината опасность) — бавно биене на църковнитѣ камбани и равномерно свирене на сигналнитѣ сирени.

При сигнала „въздушна тревога“ се върши следното:

1. Членоветѣ на семейството, които се намиратъ въ жилището си: ДОМАКИНЪТЪ (глава на семейството) затваря всички прозорци и спуска всички пердега, ролетки и др., затваря вратитѣ на горящитѣ печки, а ако има време, загасва огъня въ печкитѣ; загасва осветлението, отвежда семейството си въ скривалището, ако има такава, или въ най-прикритата стая въ апартамента, или пѣкъ въ избенитѣ помѣщения.

ДОМАКИНЯТА (съпругата) взема наличнитѣ хранителни припаси за малкитѣ деца и болнитѣ (напримѣръ шише съ млѣко, каша и пр.), електрическа джебна лампа, одеало, възглавници и води децата и болнитѣ въ скривалището или защитената стая, или мазето.

2. Намиращитѣ се на улицата граждани: веднага по най-късия пѣтъ се отправятъ за жилището си, ако то е близко, или се прибиратъ въ най-близкото обществено заведение, учреждение, или най-сетне въ най-близката къща.

Стоенето на улицитѣ е забранено.

3. Всички автомобилни коли спиратъ въ дѣсно до тротоаритѣ и угасватъ фароветѣ си. Водачитѣ на колитѣ взематъ мѣрки, които да попрѣчатъ на злонамѣрни хора да отпжтватъ съ колитѣ имъ; спирачки-тѣ се оставятъ свободни, за да могатъ да се мѣстятъ колитѣ при нужда.

Конетѣ на файтонжитѣ и колитѣ се разпрѣгатъ и се откарватъ на безопасни мѣста. Колитѣ се оставятъ на улицата, но така че да не прѣчатъ на движението.

Велосипедитѣ и моторекитѣ се заключватъ и се оставятъ до стенигъ на къщитѣ и край оградитѣ.

Общественигъ съобщителни срѣдства, автобуси и пр. спиратъ движението. Пѣтницитѣ и прислугата имъ, както и тѣзи отъ файтонигъ, пѣтницитѣ и водачитѣ на моторни

коли, отиватъ въ най-близката сграда и оставатъ тамъ до сигнала „отбой“.

4. Въ учрежденията, заведенията и пр., кждето има много посетители, служащитѣ отвеждатъ последнитѣ въ скривалището, ако има такава, или въ по-долнитѣ етажи и избени помѣщения, като предварително се затварятъ всички прозорци, входни врати и пр.

5. Въ училището всѣки класъ (паралелка), воденъ отъ учителя, напуска класната стая и въ редъ се отправя въ по-долнитѣ етажни помѣщения. Прозорцитѣ въ класнитѣ стаи и коридоритѣ се затварятъ отъ опредѣленитѣ за това по-възрастни ученици.

6. Пазарищата трѣбва веднага да се опразватъ и всички посетители и продавачи да се скриватъ въ най-близкитѣ здания.

7. Заваренитѣ по желѣзопѣтнитѣ гари посетители или пѣтници, бързо, но спокойно напускатъ помѣщението и перонитѣ и се отправятъ въ най-близкитѣ здания вънъ отъ района на гарата.

8. Докато не се подаде сигнала „отбой“, никой не бива да напуска мѣстотото кждето се е скривъ.

9. Ако сигнала „въздушна тревога“ е заварилъ нѣкого на открито, кждето въ близость нѣма никакви постройки, трѣбва веднага да лѣга на земята, като се използватъ трапещата.

10. При подаване сигнала „въздушна тревога“ нощемъ се върши сжщото, като всички свѣтлини се загасватъ, не се палятъ цигари, не се използватъ на открито рѣчни фенери, всички стѣклени прозорци и врати се затъмняватъ (прикриватъ) съ пердега и капаци, или други подрѣчни завети.

11. При сигнала „химическа тревога“ всѣки поставя своята противогазова маска, която държи на лицето си до сигнала „отбой“.

12. Най-важна длѣжностъ, обаче, на всѣки гражданинъ при сигнала „въздушна и химическа тревога“ е да запази спокойствие и хладнокрѣвие, като въ това отношение бжде примѣръ на другитѣ.

13. При сигнала „отбой“ всѣки е свободенъ да продължи движението или работата си, като е желателно да навести близкитѣ си (семейството си), на които да даде насоки и упѣтвания какво да вършатъ при повторно, трето и т. н. подаване на сигнала „въздушна тревога“.

Отъ службата П. В. Х. З. на населението

Афоризми:

Постжпвай тѣй, щото да можешъ всѣкому да кажешъ: „Постжпвай като мене!“

Любовъта дава, но нищо не желае.

Всички на работа!

Днес, когато нашето съвремие се характеризира със дълбоко безразличие и апатия, когато всички сме се затворили здраво въ черупките си и живеем само за себе си, далеч от нашите задължения и отговорности пред утрешното общество, ние Ви поканваме на работа за културния възход на нашата околия.

Забравете вашия егоизъм и вашето положение и подайте ръка за повече човечност и светлина между хората!

Премахнете преградите, които сме поставили да ни делят едни-други, скъсайте оковите на саможивието и гордостта и вървете там, където сж всички!

Не забравяйте, че Вие сте член на това общество и сте длъжни да подкрепите съ всички сили неговия материален и духовен възход и че Вие, единствени вие сте виновни за неговия успех или падения в утрешния ден.

Нека в нашите гърди се отрази великия примър за саможертва и любов към народа и в нашите сърца да пламне огъня на Ботев, Левски и хилядите други, които живяха и умряха пред олтара на общото благо.

Да разтворим широко сърцата си за другите, да пръ-

снемъ светлина и радост там, където живее мракът, да си подадем ръка за обща работа сега, когато е близък великият ден, в който ще лумне светлина и щастие по цялата българска земя, сега, когато трябва да докажем, че сме достойни за тоя нов живот и щастие!

Ние не искаме от Вас велики дела и подвизи, а да ни подадете ръка в нашата скромна борба срещу мрака и културен възход на околията ни.

Ние искаме да разберете това, че не бива да живее по-вече затворени въ себе си, че вече е време да изпълните вашето предназначение въ живота, да влезете в вашата роля, която Ви е определена!

Нашите задачи, които утре трябва да бждат и ваши, не сж тъй трудни и неосъществими, а напротив, — прости и лесно изпълними.

Не искаме ние да вършим чудеса, а да покажем на всички, че отношенията ни трябва да бждат отношенията на човъци, и че между нас трябва да съществува една трайна духовна връзка и да изградим утрешния ден съ общи усилия.

„Един сътрудник“

Раната на човечеството

Ванъ Деръ Хайденъ, докторъ на губернатора на Нидерландска Индия, отбелязва въ един от своите трудове, че маларичният изглежда мзеливъ, но той въ действителност е ооленъ. Така се поставя една от най-големите проблеми, която се налага на вниманието на губернаторитъ на всички застрашени от маларията страни. Болният, засегнат от маларията, се чувствува слаб и въ такова състояние не може да изпълнява работата си напълно.

Което е вѣрно за болния отъ Холандска Индия, важи и за работниците отъ тропическа Южна Африка, Британска Индия, Индокитай и пр. Д-ръ Харихаремъ е изчислил, че въ една маларична страна, гдето работата на един плантаторъ може да бжде изпълнена отъ 200 здрави работника, сж потребни 300 работника. И д-ръ Г. С. Моренъ е на същото мнение.

Тропическите страни, ако не вземат мѣрки против маларията, не могат да се противопоставятъ икономически срещу здравитѣ страни. Въ 1923 г. изчислиха въ Русия, че числото на загубените работни дни поради боледуваната отъ малария, сж приблизително 112 и половина милиона. Въ Италия сж 10 милиона годишно и един милион хектара остава необработена земя. Въ един листъ за пропаганда въ Италия е казано: маларията е като една ненаситна пиявица, която се храни съ най-хубавата кръвъ на населението.

Комисията против маларията при обществото на народитѣ, която се занимава съ по-вдигане въпроситѣ за тази болестъ, препоръчва като резултатъ отъ своитѣ изследвания краткото лѣкуване съ хининъ, като пай-добро срдство за борба съ маларията. Въ действителност, това лѣкуване, въ сравнение съ старитѣ начини, ги превъзхожда. То настоява и предписва на болния да взема 1—1300 гр. хининъ всѣки ден, въ продължение на 5-7 дни, безъ да се повтаря. Като предпазно срдство, комисията препоръчва една ежедневна доза отъ 0.400 гр. хининъ, презъ цѣлия маларичен периодъ.

Кражба въ с. Царь-Крумъ

На 27 септември т. г. следъ полунощ, неизвестни крадци разбили вратата на шивашката работилница на Колю Сжбевъ отъ с. Царь-Крумъ и му откраднали крачната шевна машина марка „Сингеръ“ № R 994789; RL 16; R 36 и един панталонъ отъ черъ домашенъ шаекъ. Загуби около 4000 лв.

Саксафонътъ тихо заплаква. Тая тиха и нѣжна музика трогва сърдцето на бедната цветопродавачка и тя заплаква. Какъ нищожна и самотна се чувствува тя въ тоя моментъ; какъ безсмисленъ ѝ се вижда нейния животъ подъ тия тѣжни звуци, които сѣкашъ проплакватъ нейната неродна сждба...

Никога презъ живота си тя не бѣ любила и не бѣше обичана отъ никого. Тя не познаваше силата на това възвишено чувство, което кара хората да живѣятъ и да понасятъ страданията, опиянени отъ сладостната мечта на утрешния ден и отъ чудния ритъмъ на тѣхнитѣ сърдца, които трептятъ въ една единствена мелодия: мелодията на любовта. Това тѣжко и благородно чувство

Преславско градско общинско управление

ОБЯВЛЕНИЕ № 5682

гр. Преславъ, 4. X. 1939 година

Преславското градско общинско управление разгласява, че на 21 октомври 1939 година въ канцеларията на общинския бирникъ ще се произведатъ следнитѣ търгове:

1. За отдаване подъ наемъ скотовѣднитѣ имоти въ мѣстността „Долната кория“, „Бобаю“ за срокъ отъ 3 години, начиная отъ 1 октомври 1939 година, при първоначална цена 50 лв. на декарь за година.

2. За отдаване подъ наемъ общин. нива въ мѣст. „Блатото“ за срокъ отъ 5 (пет) години, начиная отъ 1 октомври 1939 година, при първоначална цена 50 лв. на декарь.

3. За отдаване подъ наемъ общинската нива въ мѣстн. „Илчевата оаха“ за срокъ отъ 6 години, начиная отъ 1 октомври 1939 год., при първоначална цена 50 лв. на дек.

Искания залогъ за правоучастие въ търга е 10% върху първоначалната цена. Закона за Б. О. П. е задължителенъ за конкурентитѣ. Всички разноси по търга сж засѣтка на последнитѣ.

Кметъ: Владимиръ Стойчевъ

Бирникъ: Иванъ М. Гочевъ

Преславско градско общинско управление

ОБЯВЛЕНИЕ № 5882

гр. Преславъ, 14. X. 1939 година

Обявява се на интересующитѣ се че на 16-ия ден следъ публикуването на настоящето въ в. „Преславска дума“ (дата на публикуването не се чете), отъ 10 до 11 часа, въ канцеларията на Преславското данъчно управление ще се произведе търгъ чрезъ тайно наддаване за продажбата на дървесната маса отъ 127.40 декари нискостълоно съчище за стоп. 1939/40 год. въ Преславската общинска гора „Дервишъ оалканъ“, мѣстн. „Горѣлия оукъ“.

Първоначалната цена за единъ дек. е 650 лева.

Залогъ за правоучастие въ търга е 10% върху първоначалната цена, включително фонда културни мѣроприятия, или 9,940 лева.

Закона за Б. О. П. е задължителенъ за конкурентитѣ.

Тържитѣ книжа могатъ да се прегледатъ всѣки присѣственъ ден въ канцеларията на общинското управление.

ОТЪ ОБЩИНАТА

Постояненъ бирникъ по изп. дѣла при Пресл. дан. управление

ОБЯВЛЕНИЕ № 75—938 г.

Подписаниятъ Кирилъ Ивановъ Стояновъ, постояненъ бирникъ по изп. дѣла при Преславското дан. управление, обявявамъ на интересующитѣ се, че на основание определение № 85 отъ 2 декември 1938 год., издадено отъ Преславски окол. сждия, въ полза на държавното съкровище, противъ Атанасъ Йодоровъ Кулевъ отъ с. Бѣларѣка, Преславско, за искъ отъ 4372 лв. и съгласно чл. 80/—823 отъ закона за Гражданското Сждопроизводство, 15 дни следъ еднократното публикуване настоящето ми въ в. „Преславска дума“, до онова число на следния месецъ, което съответствува на датата на обнародването до 17 часа вкл. въ канцеларията ми въ гр. Преславъ ще трае публична продажба на следния недвижимъ имотъ, а именно: нива отъ 8.4 дек. въ землището на с. Бѣларѣка, мѣстността „Суванъ-ери“, при сѣседи: Хасанъ Мустафовъ Кавалджи, Стефанъ Георгиевъ Кенаровъ, пжтъ и Симеонъ Николовъ, оценена за 3700 лева; 2) нива отъ 4.4 дек. въ сждото землище, въ мѣстността „Фъндѣклькъ“ при сѣседи: Ночо Колевъ Симовъ, Иванъ Кара-Петковъ, Ереджебъ Х. Хюсеиновъ Катановъ и пжтъ, оценена за 2200 лв.

Продажбата е втора. Имота се продава изцѣло и погдѣлно (на парче).

Желаючи да купятъ имота, да се явятъ въ канцеларията ми въ гр. Преславъ да прегледатъ книжата и наддаватъ.

гр. Преславъ, 13. X. 1939 год.

Бирникъ: Кирилъ Ив. Стояновъ

Нарцисъ

КАРАНФИЛИ

(Разказъ)

— Каранфили, прѣсни, хубави каранфили, — се пониса всрдѣ шума слабъ и нерешителенъ гласъ. Една стройна хубава девойка, пристѣпя всрдѣ маситѣ и предлага каранфили. Въ нейнитѣ дълбоки черни очи има много скръбъ и мъжа.

— Каранфили, господа — едва се провиква тя презъ сълзи, но никой не чува нейния умоляющъ гласъ. Нѣженъ и опияняващъ мирисъ се носи отъ нейнитѣ цвѣта, но никой не го долавя, защото тукъ въздухътъ е напоенъ съ скъпи парфюми и шампанско.

— Каранфили! — вика тя за

последенъ пжтъ и се отпуска съ отчаяние на единъ столъ, сломена отъ умора и скръбъ. Предъ примреженитѣ ѝ очи хората и маситѣ лудо затанцуватъ. Нѣкаква остра болка тормози стомаха ѝ и тя чувствува, че губи сили. Последната ѝ надежда бѣше тукъ, но ето че всичко пропада и тя вече виждаше презъ затворенитѣ клепащи зѣщата подъ краката ѝ пропасть.

Танго.

Бавно и тихо се понисатъ звуцитѣ на тангото, тѣ галятъ нѣжно и трогватъ до сълзи сърдцето.

никога не бѣше сгрѣвало нейното бедно и самотно сърдце, което живѣеше безъ никого въ свѣта.

Тя водѣше съ живота ожесточена и мъчителна борба, борба за хлѣбъ и малко щастие, но уви! тя чувствуваше, че губи сили, че пропада безвъзвратно и не виждаше никого, който да ѝ подаде ръка, да ѝ помогне.

Изведнажъ нѣкакво безумно желание да сжса съ тоя непоносимъ и жестокъ животъ изпълва гърдитѣ ѝ и тя става на крака и трѣгва решително напредъ. Слиза твърдо висока каменна стѣла, безъ скръбъ и безъ съжаление, и трѣгва нататъкъ по брѣга.

Единъ младежъ, съ голѣма руса коса и съ пропити отъ тѣга очи, които бѣха видѣли

всичко, трѣгна следъ бедната цветопродавачка.

Въ нейнитѣ дълбоки и черни очи той бѣ позналъ своята скръбъ, своитѣ самотни и безрадостни часове; живота си, миналъ безъ радост и любов.

Отъ една висока таванска стая той рисуваше живота, въ който той нѣмаше никого, освенъ своята голѣма скръбъ.

Съ своитѣ картини той живѣеше и се чувствуваше понѣкога щастливъ, но когато захвърляше четкигѣ, изведнажъ го завладяваше разочарованието, и той виждаше жестока измама въ всичко.

Всрдѣ хилядната тѣлпа той крачеше самъ, печаленъ и унилъ. Нито единъ погледъ не бѣше сгрѣлъ неговото самотно сърдце; нито едно друго сърдце не тупѣше и живѣеше за

Преславъ и Патлейна

Нито тъмнитъ облаци, нито мъгливия денъ ни спрѣха. Когато душата жадува, когато търси да се опива отъ чара на великото, което е създадъ българскиятъ духъ презъ вѣковетъ, тогава нѣма прегради за нея. Опити отъ неизказанъ устремъ да видимъ по-скоро, да се приобщимъ и да прецистимъ духа си, ние бързахме къмъ древната българска столица, къмъ Преславъ, където сказания за миръ и за брань, за слава и за позоръ ни разказваха страницитъ на историята, където всѣко камъче и всѣка развалина е лѣтописъ.

Рано въ зори погеглихме съ влака отъ Шуменъ за Преславъ. Бавно ни отнасяше желѣзното чудовище, сякашъ нарочно къмъ живописната долина на Тича, за да можемъ повече и повече да обхванемъ просторитъ и красотата на българската земя. Отъ северо-западъ мълчаливо ни изпращаше своитъ поздравъ Илчовбаиръ, въ подножието на който сж красивитъ села: Дивдѣдово, Осмаръ и Троица, а околността китни лозя, ни изпращаха своя благословъ. Вървимъ отначало на юго-западъ, после на югъ, докато все поясно и поясно започва да се очертава синята лента на Преславския балканъ, издигналъ навъсено чело надъ стария престолень градъ на българскитъ ханове. Влакатъ спира за малко. Станция Крумово. Доскоро неизвестна малка спирка, чието име е вписано вече въ нашата история. Тукъ за пръвъ пжтъ се откри колоната, която разказва на свѣта, че Омортагъ е билъ князь отъ Бога въ земята, гдето се е родилъ, и че сжциятъ, като оставилъ лагера си при Плиска, построилъ си аулъ при Тича.

Наближаваме все повече и повече Балкана! Край пжтя вѣковни брѣстове люлѣятъ кло̀ни и ни приветствуватъ съ своята царствена осанка. Балканътъ, живописната долина, сказанията и тишината, изпълватъ съ тайнственостъ простора. Все по-бавно и по-бавно влакътъ се движи. Виждатъ се начупенитъ червени линии на покривитъ. Ето го и Преславъ, наричанъ още Магалопопль, Магна Преслава, Ески Стамбулъ. Градътъ, за който ни говорятъ Левъ Дяконъ, Иванъ Екзархъ, Алекси Комнинъ, Идрези, Хаджи Калфа, Каницъ и Иречекъ. Отъ 822 година сжществува Преславъ, основанъ отъ Омортага подъ севернитъ склонове на Балкана, на югъ отъ сегашния градъ, точно тамъ, гдето Тича се измѣква отъ Герловския проломъ. Въ далечното минало въ политъ на Стара-планинъ сж ставали решени-

телни битки и тогава Преславъ е осигурявалъ владичеството на българитъ въ крайбрежната област. Градътъ е билъ укрепенъ съ двойни стени, отъ кулитъ и бойницитъ на които деконошо сж бдѣли на стража бойци. Между вътрешната и външна стена се е издигалъ градътъ, болярскитъ палати и множество църкви а срѣдъ тѣхъ, въ вътрешната крепостъ, сж били дворцитъ на царетъ. Макаръ сжщинската история на Преславъ да започва отъ времето на Омортага, градътъ е билъ напълно преустроенъ презъ царуването на Симеона. Двадесетъ и осемъ години Симеонъ е устройвалъ и украсявалъ града, и оттукъ, съ своя умъ и съ своя мечъ, той е направилъ отъ Преславъ пръвъ славянски културенъ центъръ. Отъ тукъ той повелъ войскитъ си, за да чертаятъ границитъ на своята земя. Оттукъ той е разнасялъ свѣтлина по всички славянски земи. Но не само слава, а и гибель е преживѣлъ Преславъ. Въ днитъ на царъ Петра три народа сж кръстосали мечоветъ си край неговитъ стени. Отъ северъ сж нахълтали руси и варяги. Опустошили земята до Преславъ, обсадили града и решили съ гладъ да го превзематъ. Тогава се явили странни поличби: сграхотни звезди съ опашки порѣли небето и всѣвали ужасъ въ обсаденитъ. Уплашилъ се царътъ и потърсилъ помощъ. Погеглилъ отъ югъ Цимисий съ ромейски пълчища да даде помощъ на българитъ. Три народа се смѣсили въ люта брань. Божия мѣстъ жестоко размахала своитъ камшици, Стенобитни машини, донесени отъ Тракия, започнали да рушатъ крепостъ и прегради и обилна кръвь обагрила земята. Загинали безчетно число боляри, архонти и воини, загиналъ и царъ Петъръ. Изонени били руситъ и варягитъ къмъ северъ, ала коварни ромеи се втурнали да грабятъ, да убиватъ и да разрушаватъ. Настъпило тежко време за Преславъ, за народа, за България, защото тежко и горко на царство безъ царъ. Жестока ромейска умраза сринала кули, църкви и дворци, превърнала въ пепелище града. Завърналъ се въ Бизансъ Цимисий съ награбено злато и роби, и тогава надъ Преславъ останали да се вѣятъ само бѣлитъ лентиони, знакъ на покорство и минала слава!

Следъ 1186 година Преславъ наново възкръсналъ и станалъ седалище на Асеновия братъ Петъръ, а следъ завладяването му отъ турцитъ започналъ окончателно да запада.

Минаваме презъ града и се

отбиваме въ общинския музей. Мраморни кжсове, оржжия, плочи отъ подове, монети, черепи и други най-различни предмети спиратъ нашего внимание. Керамичнитъ издѣлия, макаръ и начупени, съ своитъ пѣстри цвѣтни рисунки и плетеници правятъ голѣмо впечатление. Голѣмото разнообразие на мотивитъ и пѣстротата на боитъ говорятъ за силно развитото естетично чувство у българитъ. За високото изкуство у българитъ може най-добре да се сжди отъ образа на Св. Теодоръ, който е една изящна работа и единъ отъ най-старитъ паметници на българската църковна живопись презъ 9 и 10 вѣкъ. Повечето отъ предметитъ, които сж събрани тукъ, сж донесени отъ Патлейна и голѣми заслуги за подреждането имъ, както и за музея, има бившиятъ кметъ на Преславъ г. И. Господиновъ.

Напуснали музея, ние бързаме къмъ Патлейна, но преди да достигнемъ дотамъ, отбиваме се въ Симеоновия дворецъ. Грамадни каменни блокове чертаятъ миналата слава и строителството на българитъ. Подобно на гигански змей съ разсипани луспи стърчатъ развалинитъ на този дворецъ. Тукъ е двореца на онзи български царъ, който съ камъкъ и желѣзо бѣ черталъ бранни замисли и обсаждалъ византийски крепости. Ала колко още незаписани сказания биха могли да ни разкажатъ тукъ тѣзи полуразрушени стени? За живота на царъ, жадували брань и победи, за любовния шепотъ на непознати жени, за тайни заговори, за именити военнопочалници, философи и иноци, които сж осѣмвали въ четене на моливи и псалми. Върху тѣзи стени е отпечатана сѣнката на единъ мждъръ животъ — царски животъ, изпълненъ съ любовъ, трепетъ, слава, мждростъ и величие. Но тукъ се скита сѣнката и на единъ слабодушенъ царъ, който е разпилявалъ днитъ си въ безплодни молитви и който е оставилъ да го води ромейка. Дошла отъ блѣсковото царство на страстьта, където многоцвѣтни дворци сж скривали грѣхъ и наслада, тя е погубила царъ Петра и съ него царството. Тукъ се скита сѣнката и на Бениамина, който е разговарялъ съ звездитъ и е предсказвалъ гибель на царството.

Тръгваме пакъ по шосето за Патлейна. Отбиваме се и при Симеоновата църква — бисерътъ на българската архитектура презъ 10 вѣкъ. Освенъ отъ мраморни колони, църквата е била украсена огвнѣ и отвжтре, което ѝ е придавало единъ изящно декоративенъ ефектъ. Керамичната облицовка, състояща се отъ растителни и геометрични орнаменти е едно оригинално дѣло на нашитъ художници отъ онова време. Надъ облицовката сж

него.

Тая нощъ въ нейнитъ очи той бѣше видѣлъ онова малко щастие, което бѣ дирилъ цѣлъ животъ и пожела да го има.

Дълго вървѣха тѣ по брѣга единъ следъ другъ, докато най-последъ девойката се спрѣ. Тукъ брѣга се спущаше стрѣмно надолу къмъ морето, откъдето се чуваше глухия шумъ на разбиващитъ се вълни.

Подъ разкжсанитъ бѣли и облаци проникваше бледиятъ ликъ на луната и съ меката си свѣтлина правѣше залива чудно красивъ.

Бедната девойка сякашъ се колебаше въ своето решение. Тя бѣше притиснала силно до гърдитъ си любимитъ си цвѣта и съ болка на сърдце поемаше тѣхния опияняващъ парфюмъ. Нощта бѣ тайнствена и ти-

ха. Навжтре въ морето проблѣсваха лебедовитъ платна на лодка, а съвсемъ близо до брѣга се чуваша тжжни акорди на китара.

Следъ малко девойката захвърли цвѣтята въ морето, оставяйки единъ само стрѣкъ въ ржката си и съ единъ скокъ се намѣри долу при тѣхъ.

Бедниятъ художникъ остана вкамененъ на мѣстото си. Сегачакъ той разбра колко много скрѣбъ имаше тяна сърдцето си.

Единъ мигъ следъ това, събуждайки се сякашъ отъ тежкъ сънь, той се затича къмъ мѣстото, където бѣ изчезнала девойката и безъ да знае какъ се намѣри изведнажъ долу при нея.

Морето ги притисна силно въ хладнитъ си обятия и бавно ги повлѣче къмъ дъното.

Хванати здраво ржка за ржка, тѣ се унисаха въ нѣкакъвъ приятенъ и сладкъ сънь.

Младиятъ момъкъ, който бѣ загубилъ съзнание отъ падането, дойде следъ малко на себе си, чувствувайки въ ржката си нейната топла още ржка. Единъ слабъ луненъ лжчъ, който бѣ проникналъ до него, изведнажъ го пробуди отъ дълбокия сънь, въ който той наистина потъваше съ бедната девойка.

Тукъ ги чакаше сладка смъртъ и забрава, а навънъ — живота, за който тѣ преди бѣха мечтали. Следъ като се колеба една цѣла минута, той реши, че трѣбва да живѣятъ за онова щастие, за което бѣха страдали толкова дълго.

Преславско градско общинско управление

Обявление № 5681

гр. Преславъ, 4 октомврий 1939 година

Преславското градско общинско управление разгласява, че на 21 октомврий 1939 година въ канцеларията на кметското намѣстничество въ с. Владимирци ще се произведе публиченъ търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ на училищната ливада въ землището на с. Владимирци, мѣстн. „Плажа“ за срокъ отъ 3 години, начина отъ 1 януарий 1940 година. Първоначална цена на наема за декаръ годишно е 100 лева. Искания залогъ за правоучастие въ търга е 10%. Закона за Б. О. П. е задължителенъ за конкурентитъ. Всички разноски по търга сж за смѣтка на последнитъ.

Кметъ: ВЛАДИМИРЪ СТОЙЧЕВЪ

Бирникъ: ИВАНЪ М. ГОЧЕВЪ

Преславско градско общинско управление

Обявление № 5880

гр. Преславъ, 13. X. 1939 година

Разгласява се, че на 16-ия день следъ публикуване настоящето въ в. „Преславска дума“ въ канцеларията на общинския бирникъ отъ 9—10 ч. с., ще се произведе публиченъ търгъ съ тайна конкуренция за продажба дървесната маса на 140 бужови и габърови дървета отъ сѣчището, за стопанската 1939/1940 год. въ мѣстността „Мечата локва“, землището на гр. Преславъ. Офертитъ за тая целъ ще трѣбва да се получатъ отъ тържната комисия най-късно до 10 часа на казаната дата. Първоначалната цена на предприятието е 443 к. м. материалъ по 72 лв. куб. м., на обща сума 31,896 лева. Искания залогъ за правоучастие въ търга е 10% върху последната сума и 20% върху върху нея, т. е. сумата 3327 лв.

Тържната преписка е на разположение на конкурентитъ всѣки присжственъ день, въ канцеларията на общинския бирникъ. Закона за Б. О. П. е задължителенъ за конкурентитъ. Всички разноски по търга сж за смѣтка на последнитъ.

Кметъ: Владимиръ Стойчевъ

Бирникъ: Иванъ М. Гочевъ

започвали мозайкитъ, образитъ на светии и сцени отъ Евангелието, съставени отъ разноцвѣтни сжклени кубчета на златенъ фонъ.

Тръгваме отново по пжтя. Все по-величественъ се възправя балканътъ и ни посрѣща като старъ побратимъ. Ето останкитъ на Омортаговия мостъ, а следъ него малко навлизаме въ гората. Польхва лекъ горски вѣтрецъ. Тукъ тамъ се бѣлѣе снѣгъ, срѣдъ който подаватъ чела горски кокичета и минзухари. Край пжтя расте рошковина, дърво донесено отъ Тесалия за украса на царскитъ градини. Рошковината развѣва клони като крилетъ на прилепъ и разнася славата на ония, които още не е спѣстрилъ лѣтописецъ въ пожелтѣлитъ страници на своитъ хроники. Ето и Патлейна! Мѣсто за отмора и съвещание! Тукъ душата се възправя да говори съ Бога. Тукъ царъ Борисъ се е отдадилъ, за да търси покой за своята душа.

Полуразрушени стени отъ манастиръ, нѣколко гробници и кули, а между тѣхъ прогледатъ змии, гущери и студено мълчание.

Не било сждено да премине

въ миръ живота си Борисъ, защото онова, което бащата сградилъ, синътъ поискалъ да го разруши. И презъ една тъмна нощъ, когато срѣдъ Патлейна се разнасяли моливи и се кадѣлъ таманъ предъ образитъ на светиитъ, Борисъ отново препасалъ меча си. И пакъ както сега се извивала като широка и свилена гънка Тича. И пакъ както сега се издигалъ гордъ и мълчаливъ балканътъ. Само въ далечината лумнали огньове на запалени селища, търкулнали се много болярски глави, а измѣнникътъ — синъ, ослѣпенъ, останалъ да се лута вовѣки изъ мъртвитъ полета на преизподнята. Лѣтописцитъ разправятъ, че бащината мѣстъ е по-страшна и отъ адскитъ пламъци, и че Господъ не билъ оставялъ никога народа ни на невѣрни псета стрѣвъ да става.

Кърваво-червени мечове ломѣше слнцето надъ Балкана, когато напуснахме Патлейна съ пречистенъ и възвишенъ духъ. Образътъ на България оживѣваше въ насъ. България, която не веднажъ като огнена птица се е възраждала отъ своята собствена пепель и която е била и ще пребжде въ вѣковетъ!

Съ последни усилия той успѣ да се добере съ скжпия си товаръ до брѣга.

Тя лежеше въ обятията му примрѣла, съ огпугнати ржце и съ разпилѣни коси, изъ които бавно се стичаха капки студена вода.

Бавно и нерешително той повдигна провисналата ѝ глава, погледа я малко, и впи жадно устнивъ нейнитъ...

На другия день ония, които познаваха младата цвѣтопродавачка, я видѣха да се разхожда подъ ржка съ единъ русъ момъкъ.

Въ очитъ ѝ горѣше огньъ, а на хубавото ѝ бледо лице трептѣше прелестна усмивка. Щастливи и силно прити-

снати единъ до другъ, тѣ вървѣха изъ прашната алея, която имъ се виждаше покрита съ цвѣта.

— Каранфили, вземете си каранфили! — извика предъ тѣхъ едно момиченце и имъ прегради пжтя.

Съ голѣмъ букетъ отъ свежи каранфили и съ смѣющи се отъ щастие лица, тѣ тръгнаха нагатакъ къмъ оная животъ, за който преди тѣ бѣха само мечтали...

Нарцисъ

За гистъ негата само въ негатищата на Прес. Търговски & Ситовъ Шумена

ПРЕСЛАВСКА ДУМА

Тарифи на обявленията:

Обяви държавни и общински по 2 лв. кв. см.
Годешни и вѣнчални по 40 лв. Некролози по 50 лв.
Неприемане имени дни 20 лв. Въ хрониката на редъ 5 лв.
Малки обявление отъ 10 до 20 лв.

Броя 1 лв. Търговски по споразумѣние
Годишенъ, абонаментъ 30 лв. Излиза всѣко 1 и 15 число

Дългогодишниятъ народенъ учителъ Ненчо Момовъ напусна училището (продължение отъ 1 стр.)

мо училищно образование, но и много полезни съвети, които ги ръководятъ въ живота. И днесъ, когато ние трѣбва да се раздѣлимъ съ Васъ, азъ вѣрвамъ, че въ Вашето сърдце училищното дѣло на Преславската община ще продължава да бѣде скъпо, и че ние, учителството, нѣма да се лишаваме отъ Вашитѣ наставнически съвети."

Гръмко ура отъ всички присъстващи изпрати думитѣ на директора. Околийскиятъ у-ль, кметътъ на града и училищниятъ инспекторъ поднесоха сжщо на г-нъ Момова благодарността на гражданството за дългогодишната му доблестна и честна служба, и му пожелаха здраве и животъ, за да изпълни докрай и бащинския си дългъ.

Накрая, видимо развълнуванъ, г-нъ Момовъ поблагодари на всички за хубавитѣ думи, изказани за него, които той смѣта, че се отнасятъ въобщо за учителя, за оня учителъ който съвестно и честно изпълнява своя дългъ. „Въ своята 34-годишна служба, — заяви г-нъ Момовъ — азъ изпитахъ не малко горчивини, но презъ всичкото си служене се стараяхъ честно и точно да изпълнявамъ службата си.

Въ 1898 година свършихъ 5 класъ на гимназията и веднага

станахъ учителъ. По това време една голѣма частъ отъ българската интелигенция, да не казвамъ всички млади интеллигенти, ставаха учители. Малко отъ тѣхъ търсѣха други области да пласиратъ труда си. Въ 1900 година, обаче, ме уволниха — не зная защо. Тогава постъпихъ въ юридическия факултетъ, а следъ това се премѣстихъ въ физико-математическия, къмъ които науки чувствувахъ влѣчение. Следъ завършване на университета се отдадохъ на учителство, като служихъ на много мѣста, но най-много, около 15 години, съмъ служилъ въ Преславъ. И сега, когато по силата на закона азъ трѣбва да отсѣпя изпълнението на трудния дългъ на по-младитѣ, трѣбва да заявя, че моята мисль ще бѣде постоянно при васъ. Желая на всички успѣхъ и щастие въ бъдещия животъ." Думитѣ на г-нъ Момова бѣха изпратени отъ всички присъстващи съ живи одобрения.

Сжщата вечеръ учителството отъ Преславската учебна община поднесе въ даръ на г-нъ Момова, като материаленъ изразъ на своята признателностъ къмъ досегашния си сръдиченъ директоръ и колега единъ сервизъ за хранене.

С.

ХРОНИКА

Получи се отъ Главната дирекция на строежитѣ премѣстването на държавния пѣт-шосе по стария пѣтъ предъ Дервишкия боазъ за село Иваново, като сегашното шосе Преславъ—Иваново се остави като третокласенъ пѣтъ.

Осмарскиятъ общински домъ е напълно завършенъ и отъ нѣколко дни общинското управление е премѣстило всичкитѣ си служби тамъ.

Открита е отъ нѣколко дни зимната детска градина въ Преславъ. Посещаватъ около 50 деца. Интересна къмъ сжщата тая година е още по-голѣмъ.

На мѣстото на досегашния сръдиченъ директоръ Ненчо Момовъ, който следъ 34 год. служба се пенсионира, за сръдиченъ директоръ на Преславската учебна община е назначенъ учителътъ Геро Геровъ.

ПО ПРАВКА

Издаденитѣ обявления на Преславския сѣдия-изпълнителъ въ бр. 33 на Преславска дума е допусната техническа грѣшка, която да се чеге както следва: въ обявленията № № 241/1939 г., 245/1939, 244/1939, 249/1939, 248/1939, 243/1939, 242/1939, 247/1939, 246/1939 на редъ шестий, вмѣсто седемнадесето число, ДА СЕ ЧЕТЕ 17 ЧАСА.

Станете членъ на „Преславска дума“ и нейнъ редовенъ сътрудникъ! Подкрепете я въ нейната трудна и тѣй благородна задача! Нейното дѣло ще бѣде и ваше. „Преславска дума“ ще ратува въ вашитѣ интереси и ще подкрепя вашитѣ желаня. Станете нейнъ членъ, защото тя ратува за културния възходъ на околията ни.

Нека „Преславска дума“ да стане единственото вѣрно огледало на околията ни!

Граждани!

Не забравяйте, че крайния срокъ за доброволно изплащане на всички видове стари общински данѣци, безъ всѣкакви лихви и глоби, е 31. X. 1939 г. Следъ казаната дата последнитѣ ще се събиратъ принудително съ 1% месечна лихва, считано отъ 1. I. 1937 год., т. е. на 1. XI. 1939 г. съ 34% лихва закъснение.

На 25. X. 1939 г. изтича доброволния срокъ за изплащане основния ж. п. данѣкъ 30 лв. годишно. На следующия денъ се събира двойно — 60 лв. Възползвайте се отъ казания срокъ. Който си изплати ж. п. данѣка, еднократно доходъ, чл. вносъ къмъ земеделскитѣ задруги, временната трудова повинностъ за минали години до 31. X. т. г., плаща само основния размѣръ, безъ всѣкакви лихви и глоби.

25 октомврий 1939 г. е последния срокъ за доброволно изплащане на последната третинка данѣци безъ всѣкакви лихви и закъснения.

Интереси, Държавата отправя апелъ за редовно издѣлжаване на всички държавни и общински данѣци, защото само по такъвъ начинъ ние ще подкрепимъ усилията на държавата въ всеобщо добруване на българския народъ!

ПРОДАВА СЕ

напълно запазенъ автоматиченъ
БИЛЯРДЪ „МАРСЪ“

Може и подъ наемъ.

Справка: Стоянъ Ж. Момовъ
питиепродавница

„СТАРАТА ЧЕРНИЦА“ — Преславъ

Смѣдовско сел. общинско управление, Преславско (Общинска скотовѣдна комисия)

ОБЯВЛЕНИЕ № 5902

с. Смѣдово, 13 окт. 1939 год.

Обявява се на интересующитѣ се, че на шестнадесетия денъ отъ обявяването настоящето въ в. „ПРЕСЛАВСКА ДУМА“ отъ 8—12 часа преди пладне въ общинското управление ще се произведе публиченъ търгъ съ явно наддаване за продаването на ДВА бракувани мъжки разплодници, единиятъ ВОЛСКИ, а другиятъ БИВОЛСКИ.

Първоначалната оценка на разплодницитѣ е по ТРИ ХИЛЯДИ лева.

Залогъ за участие въ търга 10 % върху първоначалната оценка.

Стойността, добита при търга, се внася веднага.

Всички разноски по търга сж за смѣтка на купувача.
ОТЪ ОБЩИН. СКОТОВѢДНА КОМИСИЯ

ПОСТОЯНЕНЪ БИРНИКЪ ПО ИЗПЪЛН. ДѢЛА ПРИ ПРЕСЛАВСКОТО ДАН. УПРАВЛЕНИЕ

Обявление № 48/936 г.

Подписаниятъ Кирилъ Ивановъ Стояновъ, постояненъ бирникъ по изпълнителнитѣ дѣла при Преславското данѣчно управление, обявявамъ на интересующитѣ се, че на основание опр. № отъ 27. V. 1936 год., издадено отъ Пресл. ок. сѣдия въ полза на държавното съкровище противъ Иванъ Георгиевъ Ивановъ отъ с. Златаръ за искъ отъ 3000 лв. и съгласно чл. 807—823 отъ закона за Гр. Сждопроизводство, 15 дни следъ еднократното публикуване на с т о я щ е т о въ в. „Преславска дума“ до онова число на следния месецъ, което съответствува на датата на обнародването до 17 часа включително въ канцеларията ми въ гр. Преславъ ще трае публична продажна на следния недвижимъ имотъ, а именно: 1) нива отъ 5'2 (петъ декара и два ара) въ землището на с. Златаръ въ мѣстността „Селска-рѣка“ при съседни: Сали Мустафовъ, Райно Митевъ и пѣтъ, рѣка и ливада на длѣжника съ първоначална цена 3328 лв.; 2) нива отъ 10'3 дек. (десетъ декара и 3 ара) въ сжщото землище, мѣстността „Вѣлчова-кория“ при съседни: Иванъ Братовановъ, Койка Колева, Узунъ-Али и пѣтъ, съ първоначална цена 5274 лв.; 4) ливада отъ 5'6 декари въ сжщото землище, мѣстността „Селска-рѣка“ при съседни: отъ три страни селска рѣка и самия длѣжникъ, съ първоначална оценка 3584 лв.

Продажбата е втора. Имота се продава изцѣло и на части (поотдѣлно). Сжщиятъ е собственостъ на длѣжника и не е заложенъ къмъ никого.

Желающа да купятъ имота могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присъственъ денъ и часъ да прегледатъ книгата и наддаватъ.

гр. Преславъ, 9 октомврий 1939 г.

Бирникъ: Кирилъ Ив. Стояновъ

Преславски сѣдия-изпълнителъ

Обявление № 65/937 г.

Подписаниятъ П. Ценовъ, сѣдия-изпълнителъ при Преславски околийски сѣдъ, обявявамъ на интересующитѣ се, че следъ 15 дни отъ обнародването настоящето въ в. „Преславска дума“ ще започне и ще свърши на онова число отъ следния месецъ, което съответствува на датата на обнародването до 17 часа включително въ канцеларията ми въ гр. Преславъ ще трае продажна на следния недвижимъ имотъ, принадлежащъ на н-цитѣ Димитъръ В. Европовъ отъ с. Върбица за удовлетворение вземането на Симеонъ Панайотовъ отъ гр. Омортагъ, а именно:

1) Нива отъ 3'7 дек., находяща се въ землището на с. Върбица, въ мѣстността „Гулчевъ трапъ“ до съседни: Михаилъ Тоневъ и отъ две страни Христо Геневъ, оценена 640 лева;

2) нива отъ 9'9 дек. въ сжщото землище, мѣстността „Кара-орманъ“, до съседни: наследницитѣ на Вълчанъ Петровъ, Велчо П. Батановъ и Никола Давидовъ, оценена 1268 лева;

3) лозе отъ 1 дек. въ сжщото землище, мѣстността „Султански гробъ“ до съседни: Иванъ Батановъ, Петъръ Илиевъ, Ради Вълчановъ и Пегъръ Тодоровъ, оценена 192 лв.

Горниятъ имотъ не е ипотекиранъ къмъ никого. Ще се продава поотдѣлно. Желающитѣ да купятъ могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присъственъ денъ и часъ, да прегледатъ книгата и да наддаватъ.

Залогътъ една десета частъ отъ първоначалната цена на продаваемия се имотъ, съгласно чл. 817 ад. II отъ З. Г. С. за правоучастие въ продажната, се внася предварително въ Б. з. и к. банка срещу удостовѣрение, което ще ми се представи.

гр. Преславъ, 26 септемврий 1939 г.

Сѣдия-изпълнителъ: П. Ценовъ

Всички български граждани трѣбва да подкрепятъ усилията на правителството за всеобщо добруване на българския народъ!

Вдъхновявано отъ една политика на вникване въ тежкото стопанско положение на народа, правителството, наредъ съ всички и непрестанни усилия за повишаване на националния доходъ и подобряване на стопанския битъ на българския гражданинъ и селянинъ, даде сжщевременно максимални облекчения, както на длѣжницитѣ съ закона за уреждане задълженията, така и на данѣкоплатцитѣ съ редица опрощавания въ разни времена на прѣки данѣци и глоби, а сжщо и съ закона за фискалната амнистия. Тѣзи облекчения, вѣнъ отъ ония по фискалната амнистия, надвишаваатъ петъ милиарда лева.

Сега българскиятъ данѣкоплатецъ, облекченъ въ рамкитѣ на всичко, което бѣ възможно да се направи отъ разумната народополезна политика, трѣбва да даде доказателства, че се прониква отъ високото гражданско съзнание за жертвитѣ, които се направиха, така че редовнитѣ си данѣци да плаща неотложно, толкова повече, че правителството има да се справя съ редица още тяжести — да потърси и намѣри източницитѣ за покриване на гласуваниятъ отъ Народното събрание извънредни разходи, както

и да продължи своята политика на максимално поскъпняване труда на българския производител — земеделецъ, която политика *слага все по-големи тяжести за бюджета на държавата.*

Поради това, Правителството счеге за необходимо да даде да се разбере по най-категориченъ начинъ, че повече масови опрощавания на данѣци нѣма да има, че въпроса за уреждане на задълженията се счита за окончателно ликвидирани и че всѣки трѣбва да се съобрази съ тая абсолютна невъзможностъ за продължаване на облекчаването. Защото, очевидно е, че държавата безъ данѣци и съ непрекъснато поемане на тяжести не може да живѣе, а камо ли да преуспѣва.

Напротивъ, при сжществуващитѣ голѣми нужди на съкровището отъ сръдствата за посрѣщане на извънредни разходи, правителството е длѣжно, сега, следъ даденитѣ облекчения, да потърси изхода въ строго прилагане на сжществуващитѣ данѣчни закони, които ще подобри по отношение на справедливостта, както и въ вземане мѣрки за сигурното събиране на направенитѣ облози.

Въ името на тия голѣми ин-